

Nie je to príbeh
o láske.

Je to príbeh
o posadnutosti.

NIEČO TI TAJÍM

IKAR

VI KEELANDOVÁ

VI KEELANDOVÁ

NIEČO TI TAJÍM

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Vi Keeland

THE UNRAVELING

Copyright © 2024. THE UNRAVELING by Vi Keeland

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2025 by Andrea Vargovčíková

Cover photos: Getty Images/101dalmatians

Cover design: Sophie Ellis – LBBG

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0372-9

*Venujem Kennedymu,
ktorý veril v túto knihu skôr než ja.*

Súčasnosc

Kedysi sme sa aj my na seba takto dívali. Predtým, než si odišiel a všetko pokazil.

Muž ovynie usmiatej žene šál okolo krku a pobožká ju na špičku nosa. Odtrhnem oči od výkladu a kráčam ďalej. Možno mi ďalší kilometer prechádzky prospeje – vyčistím si hlavu, aby som mohla jasne uvažovať. A vymyslieť, čo si počnem so zvyškom dňa. Ba so zvyškom života.

Prejdem ďalšiu ulicu, potom dve. Zastavím sa za skupinkou ľudí na priechode pre chodcov. Žena kontroluje čas na telefóne, dieťa sa prehýba pod ťarchou batoha plného kníh na chrbte, obchodník v päťtisícдолárovom obleku chrlí do telefónu čosi o nevydarenom biznise.

Je nahnevany. Asi potrebuje terapiu. Ako väčšina z nás vrátane mňa.

Najmä mňa.

Tínedžerka fajčí džoint a pritom si podupkáva do rytmu melódie, ktorá sa jej rinie zo slúchadiel. Dvadsiatnik v nízko spustených kapsáchoch a v tričku sa tvári, že mu vôbec nemrzne zadok.

Jedným sa odo mňa líšia – očividne všetci majú kam ísť.

No asi aj ja tak pôsobím. Predstieranie mi ide dobre; však?

Oni však čoskoro budú doma so svojimi rodinami, psom alebo s počítačovými hrami, zatiaľ čo ja budem stále kráčať. Niečo hľadám, hoci neviem čo. Stále mám dosť rozumu na to, aby som si uvedomovala, že sa mi to možno nikdy nepodarí.

Asi by som si mala zaobstarať psa. Aspoň by tie moje prechádzky mali zmysel. Pravdaže, musela by som ho kŕmiť. A každé ráno skoro vstať, aby som šla s ním von, nech mi nezničí koberce. A venovať mu lásku a náklonnosť.

Prehltnem hrču v hrdle. Nie som schopná takto sa zaviazat'. Najmä nie, čo sa týka lásky a náklonnosti.

Zasvieti zelená, masa ľudí sa pohne vpred a ja sa nimi dávam unášať na opačnú stranu ulice. Zabočím za roh, ani neviem prečo, a ocitnem sa medzi panelákmi. Spomalím a narazí do mňa chodec. Kamsi sa ponáhľa. Ďalší človek, ktorý má kde byť.

Vánok zašuští listami ginka a na mňa pršia žlté a oranžové listy. V jednom z týchto domov z hnedého pieskovca tu v Gramercy Parku sme takmer kúpili byt. S predsieňou vymaľovanou nebesky modrou farbou a s pracovňou s výhľadom na mesto. Bolo by všetko inak, keby sme si namiesto terajšieho bytu vybrali tento? Spustilo by toto jediné rozhodnutie reťazovú reakciu v našich životoch a ty by si teraz stál po mojom boku?

Predstavím si to. V tejto štvrti si ľudia zakladajú rodiny. Možno by sme aj my už mali dieťa. Možno by som si vzala rok voľna. Možno by som dávala väčší pozor a všimla si, ako zle si na tom.

Keby si tu ešte bol, teraz by si bol asi na cestách – hral by si zápas v Michigane alebo v Kanade. Moja prax by sa nerúcala, ale prekvitala. Možno by sme si najali opatrovaťku. Možno... iba možno.

Znovu sa do mňa zaprie vánok a preženie sa mi popod rozopnutý kabát. Pritiahnem si ho a utiahnem si opasok. Už som vonku niekoľko hodín a mala by som ísť domov. Ale načo?

Konáre stromov sa ohýbajú a čerstvý prívál lístia mi preletuje pomedzi nohy. Jeden žltý list sa mi zamotá do vlasov. Chcem si ho z nich vytiahnuť. Vtedy sa tesne popri mne preženie taxík a prúdom vzduchu ma šľahne do tváre. *Dočerta!* Tú červenú na semafore som si vôbec nevšimla. Cúvnem k obrubníku a vrazím do človeka za sebou, až takmer spadnem.

„Pani, nestalo sa vám nič?“

Dvadsiatnička v trenčkote Burberry si na boku pridržava dvojročné dieťa v zladenej bundičke a s vrkôčikmi, druhé dieťa leží v retro kočiку a cumle si palec.

Opäť záblesk toho, čo mohlo byť. Čo sa tvojou vinou už nikdy nestane.

Siahnem do vrečka kabáta a pohladím príviesok na kľúče. Tvoj príviesok. Ten, ktorý mi pripomína naše nádeje a sny. Upokojuje ma. Aspoň natoľko, ako je to v týchto dňoch možné.

„Pani?“ Žena, na ktorú som už celkom zabudla, ku mne pristúpi. „Stalo sa vám niečo?“

Odvrátim zrak, jej rodina sa priveľmi približuje mojim predstavám a to ma neupokojí. „Nie, nič mi nie je. Vďaka za opýtanie.“

Vraciam sa cestou, ktorou som prišla. Pridám do kroku. Bežím. Pred čím utekám? To je fuk. Dívam sa pod nohy na sivý betón, potom nahor na sivú oblohu. Zbadám sa vo výklade – bledá, úzka tvár, výrazné lícne kosti a brada. Otupené oči, kedysi žiarivé zelené, sú už matné. Aj ony vyzerajú sivé. Mala by som si dať urobiť melír, vniesť trochu života do špinavo blond vlasov.

Nad neďalekými dverami zazvoní zvonček a upúta moju pozornosť. Za oknom sedí mladý pár, nesmelo sa usmievajú a v rukách zvierajú papierové poháre s kávou. Vkláznem dnu, postavím sa do radu a opäť sa stratím v anonymite mesta.

Rozhliadam sa. Nikdy som v tejto kaviarni na rohu nebola. Alebo je možno nová. Svet okolo mňa sa za uplynulý rok zmenil a ja som si to nevšímala.

Rad sa posúva, hýbem sa s ním. Človek by to tu mohol aj neznášať. Príliš ostré osvetlenie, vrava asi troch desiatok ľudí, syčanie mlieka, ktoré barista pení, bzukot mlynčeka. Sedem dolárov za kávu.

„Dobrý deň. Čo vám ponúknem?“ spýta sa ma až príliš horlivo žena s úsmevom, pri ktorom jej vidieť ďasná, a blond vrkočom.

„Čiernu kávu, prosím.“ Podám jej peniaze, vezmem si výdavok a posúvam sa v rade, pričom pohľadom zavadím o brusnicovo-pomarančový koláč. Jedla som dnes vôbec?

„Meredith? Čierna káva,“ ozve sa hlas.

Stiahnem si rukavicu a chytím papierový pohár. Teplo mi preniká cez pokožku, kým sa obzerám po voľnom stole. Je len jeden, blízko okna, s výhľadom na ulicu. Aspoň sa budem mať na čo pozeráť. Ľudia sa hemžia na chodníkoch, turisti s nákupnými taškami v rukách sa zastavujú a prezerajú si vysoké budovy a miestni šomrú, pretože sa musia pomedzi nich preplatať. Za niekoľko minút sa tu premelú stovky ľudí. Vytvárajú nejasný obraz, tvár za tvárou, až sa všetky rozmažú do šmúh.

A vtom... zazriem čosi známe. V dave spoznám tvár.

Nakloním sa k oknu, nedbám na to, že sa mi okraj stola zarýva do rebier, a pozorujem toho muža. Poznanie sa zmení na zdesenie, až si musím priložiť ruku na hrud'. Srdce mi cvála ako splašený kôň.

To nemôže byť on.

Alebo môže?

Olivová pleť, tmavá brada, štíhla postava. Telefonuje a usmieva sa pri tom. Potom sa zasmeje, až sa mu rozochveje hrud'. Zakloní hlavu a usmeje sa na oblohu. Tento muž by sa nesmial – nemohol by sa smiať. Zažil predsa horšie veci než ja.

Silno zovriem pohár. Káva sa preleje cez okraje a obarí mi ruku. Bolí to a ja sa pozriem na červenú pokožku.

Je to fajn pocit. Pálenie vo mne vyvolá zvláštnu úľavu.

Nie je to normálna reakcia. Pravdepodobne to neskôr budem donekonečna analyzovať. No teraz... moja pozornosť sa vracia k oknu. Ten muž je oveľa zaujímavejší.

O chvíľu vstanem, hodím kávu, ktorej som sa sotva dotkla, do koša a vyjdem von. Muž kráča po chodníku, prepleť sa pomedzi chodcov, takže je ľahké ho sledovať. Kráčam za ním. Akoby som sledovala ducha.

Ibaže tento nezomrel.

Oni zomreli.

My sme uviazli tu, v neistote.

Ja a on.

Gabriel Wright. Keď som ho videla naposledy, cítila som sa takmer rovnako ako teraz.

Otupená, vzdialená, neveriaca. *Tá noc.*

Znova strčím ruku do vrečka a chytím prívesok, aby som sa zbavila zlých spomienok. Teraz však nemám čas upokojsa sa, pretože nestíham. Pridám do kroku. Sledujem ho. Gabriel kráča s rukami vo vrečkách. Zabočí za roh. Odchádza z Gramercy Parku a mieri na juh k East Village. Nie sme jediní, ktorí tam mieria. Idem za tromi ženami s obrovskými nákupnými taškami zavesenými na lakťoch ako trofeje z lovu. Turistky. Vôbec si ma nevšímajú.

Chcem vedieť, čo Gabriel robí a kam ide. Prečo je práve tu a najmä – vybavím si jeho vysmiatu tvár – či je naozaj šťastný. Dosť šťastný na to, aby sa smial. Aby cítil radosť po tom, čo si mu urobil.

Gabriel sa zastaví pri novinovom stánku. Z neďalekej budovy sa vyhrnú muži v oblekoch. Je po siedmej. Túlam sa od obeda, mala by som ísť domov. Objednať si niečo pod zub, zistiť, čo budem robiť...

Nedokážem sa však odtrhnúť od Gabriela. Keď sa v rade pred stánkom obzrie, kým čaká, priložím si telefón k uchu, aby som si zakryla tvár. Mobilom zaplatím za cigarety – nejakej značky v bielej škatuľke – a strčí si ich do vrečka.

Ovládne ma nutkanie podísť k nemu. Asi by ma nespoznal. Nikdy sme sa nestretli, aspoň nie oficiálne. Len sme spolu prešli peklom, v miestnostiach neďaleko seba.

Ty v jednej izbe.

Jeho žena a dieťa v druhej.

Prehltnem žlč, ktorá mi stúpa do hrdla, pretože som vypila kávu na prázdny žalúdok a stresujem sa. Ženiam sa za mužom, ktorému by som sa mala vyhýbať.

Gabriel ešte postáva pri novinovom stánku. Opäť sa usmieva. Rozpráva sa s predavačom.

Odstúpim, opriem sa o tehlovú budovu a vytiahnem maľičký zápisník, v ktorom mám spísaný zoznam úloh. Nepísala som doň už celé týždne, ba mesiace. Načo by som si písala zoznam úloh, keď nemám čo robiť? No teraz doň píšem.

Gabriel Wright.

Dvakrát skontrolujem čas na telefóne, akoby to bola dôležitá informácia, a píšem ďalej.

Štvrtok 19.13 hod.

Prechádza po Východnej Pätnástej ulici. Zastavuje sa v novinovom stánku na rohu.

Fajčiar.

Smeje sa. Usmieva sa. Je šťastný?

Pri poslednom slove sa zarazím. V dnešnej dobe je šťastie čosi ako mýtus alebo rozprávka. Sen, ktorého súčasťou chce byť každé dievčatko vyrastajúce v nezdravej atmosfére, no v kútiku duše vie, že je to len výmysel.

Gabriel sa na predavača srdečne usmeje a otočí sa. Nenútene odchádza, akoby nemal starosti. Najradšej by som ho schmatla a skríkla naňho: „Vážne si šťastný?!“ Alebo možno: „Viem, že sa pretvaruješ. Len ti to ide lepšie než mne. Nie je možné, aby si sa spamätal. Po tom, čo sme ti urobili, to jednoducho nie je možné.“

Nejde mi to do hlavy.

On mi nejde do hlavy.

Zatajím dych, pretože Gabriel zrýchli. Musím ho sledovať. Nie, je nevyhnutné ho sledovať. Prvýkrát za posledné mesiace mám nejaký cieľ. Rastie vo mne túžba, ktorá by ma mohla celú pohltiť. Ako? Prečo?

Obzriem sa a zamiešam sa do davu. Zadávam sa na mladú ženu s dlhými blond vlasmi a plnou náručou kníh. Vyzerá, že mi chce niečo povedať, no potom si uvedomím, že jej len mám uhnúť z cesty. Ako všetci okrem mňa v tomto meste, aj ona sa ponáhľa. Hoci už aj ja mám cieľ.

Prvýkrát po tom, čo si urobil.

Neviem, kam idem ani čo sa stane, keď sa tam dostanem. No viem, že musím Gabriela sledovať.

Druhá kapitola

Minulosť

„Skoro som zabudla. Mám pre teba prekvapenie.“ Vykĺzla som z postele a otvorila zásuvku.

„Vráť sa ku mne,“ volal ma Connor zhrubnutým hlasom. „Aj ja ti chcem dať prekvapenie. A veľké.“

Zachichotala som sa a ukryla si spomínané prekvapenie do dlane. Založila som si ruky za chrbát. „Pred niekoľkými týždňami si stratil príviesok na kľúče s Gretzkého dresom a stále ťa to škrie.“

„Dal mi ho tréner na moje šieste narodeniny. Ukázal som ho Waynovi v ten večer, keď ma draftovali medzi profesionálov. Povedal mi, že jedného dňa budú ľudia nosiť príviesky s mojím dresom.“

Usmiala som sa, natiahla k nemu ruku a roztvorila päšť. „Nuž pán Gretzky vedel, čo hovorí.“

Connor sa posadil v posteli. „No páni! Odkiaľ to máš?“

„Dala som ho vyrobiť.“

Môjmu manželovi sa zaleskli slzy v očiach. Vzal si odo mňa drobnú repliku svojho modro-červeného dresu tímu New York Steel so šťastnou sedemnástkou a pohladil ho prstom.

Ukázala som na príviesok. „Je tam drobná chybička. Viď, ako červená farba presakuje do modrej? Dám ho prerobiť, no nemohla som sa dočkať, kedy ti ho darujem.“

Connor sa usmial. „To nie je farba, ale krv môjho súpera. Neprerábaj ho. Takto sa mi páči.“

„Nie je to jediné prekvapenie. Chlapík, ktorý tento príviesok vyrobil, chce získať licenciu na distribúciu. Dala som mu číslo na tvojho agenta a už rokujú o zmluve. Na začiatok by vyrobil pol milióna kusov. Predstav si tých šesťročných chlapcov, ako nosia na kľúčoch tento príviesok a snívajú, že raz budú ako ty.“

Connor si ma pritiahol k sebe a pohladil ma po líci. „To sa mi páči. Ďakujem.“

Obtrela som sa nosom o jeho. „Nemáš za čo.“

„Aj ja ti chcem niečo dať, Mer.“

Usmiala som sa a prevrátila oči. „To už poznám.“

„Vážne?“ Bez varovania ma zdvihol, až som vykrikla. Obkročmo si ma posadil do lona. „Pamätáš sa, čo som povedal, keď som ťa požiadal o ruku?“ spýtal sa.

„Čo?“

„Povedal som, že celý život som túžil iba po jednom – vyhrať hokejový šampionát. No odo dňa, keď som ťa stretol, mi to už nestačilo. Potreboval som tri veci – teba, šampionát a rodinu. Mal som to šťastie, že si sa za mňa vydala. Pred šiestimi mesiacmi sa mi splnil sen a vyhrali sme šampionát. Jediné, čo mi ešte chýba, aby bol môj život úplný, je rodina. Chcem mať dieťa. Často síce cestujem na zápasy, ale vždy, keď budem doma, budem ti so všetkým pomáhať. Sľubujem. Chceš mať so mnou dieťa, Mer?“

Zakryla som si ústa rukou. „Vážne?“

Prikývol. „Vážne. Uvedomujem si, že si si práve rozbehla prax. Takže ak chceš počkať, pochopím to. No ja som pripravený, zlatko.“

Connor mal pravdu. Uplynulých pár rokov, odkedy som si založila prax, som drela ako kôň. Pracovala som vo

dvoch nemocniciach a v psychiatrickom centre, brala som tie najhoršie pohotovosti, len aby som získala renomé. Nebolo by ľahké urobiť teraz spätný krok. No bude niekedy vhodný čas na dieťa?

„Mohla by som nájsť psychiatra na čiastočný úväzok, ktorý by mi pomáhal. Možno nejakú mamičku, ktorá sa chce vrátiť do práce, no môže pracovať len pol dňa.“ Prikývla som. „Áno, nejako by som si to zariadila. Zvládneme to.“

Connor rozťahol pery do obrovského úsmevu. „Budeme mať dieťa,“ zašepkal.

Zadržala som dych a sťažka prehltna. „Budeme mať dieťa.“

„Najprv chcem chlapca. Potom dievča. Potom možno ešte troch či štyroch chlapcov.“

„Spomaľ, ty blázonko. To je päť alebo šesť detí. Čo keby sme najprv skúsili jedno a uvidíme, ako to pôjde? Bude to obrovská zmena.“

„Ako chceš, kráska.“ Zastrčil mi prameň vlasov za ucho. „Bude to príjemná zmena. Nečaká nás nič iné, len šťastné dni až do konca života.“

Tretia kapitola

Súčasnosť

Najhoršia je prvá návšteva.

Kráčať po chodbe plnej zatvorených dvier, za ktorými sedia ľudia ako ja, pripravení zistiť, čo sa deje s človekom, ktorého ešte pred hodinou nikdy nevideli. MUDr., doc., PhD., samé exkluzívne tituly pred menom a za menom. Vedela som si predstaviť, že aj moji pacienti prichádzajú za mnou s obavami, no asi som si v skutočnosti neuvedomovala, aké zlé to môže byť. Až doteraz, keď sa aj zo mňa stala pacientka.

Vyveziem sa výťahom na tretie poschodie. Vyzerá to tu ako v každej inej kancelárskej budove – lacný drsný koberec, steny neutrálnej farby, masívne protipožiarne dvere a ohlušujúce ticho. Zastanem pred dverami číslo 302b. Keď rozmýšľam, či vojdem dnu, zazvoní mi mobil. Na displeji bliká meno Jake. Volá mi brat. Odmietnem hovor s tým, že mu zavolám neskôr, i keď viem, že to asi neurobím. Chce sa uistiť, že mi nič nie je, ako ostatní, ktorí ma občas kontrolujú. Ibaže brat ma pozná až prídobro. Preto s ním radšej telefonujem v dobré dni, keď mi nerobí problém tváriť sa, že som spokojná. V poslednom čase sú však podobné dni výnimkou.

Zhlboka sa nadýchnem, strčím si telefón do kabáta a opäť sa pozriem na dvere ordinácie. Za nimi čaká muž,

ktorého nepoznám. Cudzí človek, ktorému sa mám zveriť so svojimi pocitmi. Keith Alexander, PhD. Nevoľnosť mi zo žalúdka stúpa do hrdla, a to som ani nestlačila kľučku. Utriem si spotené dlane do džínsov. Kiežby mi tak nevírili myšlienky v hlave! *Spomalte!*

Včera som, naopak, bola ako spomalený film. Pohybovala som sa slimačím tempom. Čaj som si varila dvadsať minút, hodinu som sa chystala vyjsť z bytu. Dokonca aj obúvanie mi dalo zabrať. A teraz prekypujem energiou, akoby som vypila desať šálok kávy.

Gabriel. Videla som Gabriela Wrighta.

A vyzeral šťastne.

Na to však teraz nemôžem myslieť. Musím sa terapeutovi javiť aspoň trochu príčetná. Bude si čmárať do zápisníka, občas podotkne: „Aha.“ Alebo: „Porozprávajme sa o tom.“ Priam ho vidím – päťdesiatnik alebo šesťdesiatnik, sivé vlasy, hrá svoju rolu.

Položím ruku na vyleštenú chrómovanú kľučku, ktorá je oveľa novšia než zvyšok ošarpanej budovy. Je studená. Váham, škvŕka mi v žalúdku. Som hladná.

Nepamätám si, kedy naposledy som niečo cítila, a už vôbec nie hlad.

Až do včerajška.

Otvorím dvere a muž za nimi zdvihne zrak. Môže mať tesne pred tridsiatkou alebo po nej, nie je odo mňa oveľa starší. Tmavé blond vlasy, opálená pokožka a prívetivý, úprimný úsmev. V piatky tu zrejme nosievajú neformálne oblečenie, pretože má na sebe džínsy a modré tričko, ktoré mu pozoruhodne dobre sedí. Nemožno si to nevšimnúť. Na veľkom stole leží otvorený zápisník, očividne so zoznamom objednaných klientov. Zrejme je to asistent doktora Alexandra.

„Dobrý deň. Som objednaná na pol siedmu.“

„Vy musíte byť Meredith Fitzgeraldová.“

„Meredith McCallová,“ opravím ho. „Používam svoje dievčenské meno a nezmenili mi ho, keď...“ zmlknem. Ak asistent doktora Alexandra nepozná podrobnosti, nebudem mu ich vešať na nos. „... keď som sa objednala,“ uzavriem.

„Aha.“ Vystrie sa a milo sa na mňa usmeje. „Nuž, doktorka McCallová, počte ďalej.“

Až keď prejdem okolo neho, uvedomím si, že za stolom v rohu miestnosti nikto nesedí. Na koženej pohovke ani v kresle nesedí doktor Alexander. Pretože doktor Keith Alexander je tento mladý muž, ktorého som považovala za asistenta. Tvár sa mi rozhorí.

Koľkokrát si ma už pomýlili s asistentkou, pretože som mladá a atraktívna? Toľkokrát, že to ani nepočítam. Navyše, vôbec nespĺňa moje očakávania. Ako sa s ním mám rozprávať o zničujúcom pociť viny, o tom, ako veľmi mi manžel chýba a ako si zároveň želim, aby som ho nikdy nestretla?

Vydýchnem si a neisto sa posadím na kraj pohovky. Na rozdiel od krémovobielych stien v mojej ordinácii sú tie uňho sivomodré. Na perzskom koberci stojí moderný konferenčný stolík v odtieňoch bielej a dreva. Upúta ma okno z matného skla. Cez deň jeho pacientov zrejme zalieva slnečné svetlo.

„Som doktor Keith Alexander. Rád vás spoznávam.“ Sadne si oproti mne, prekríži si nohy a zloží si ruky v lone.

Úprimne a prietivito sa na mňa usmieva, no ja nevidím jeho, ale seba, ako presne to isté hovorím svojim pacientom. S tým rozdielom, že po tom, čo sa stalo, to už robiť nemôžem. Moja ordinácia zatiaľ funguje bezo mňa.

Odkasle si a vráti ma do prítomnosti. „Môžem vám ponúknuť bylinkový čaj? Alebo vodu?“

„Nie, ďakujem.“ Položím si kabelku vedľa seba a vyzlečiem si bundu. Zadávam sa na hodiny za ním. Sú dve minúty po pol siedmej. Zostáva už len päťdesiatosem minút. Roztiahnem zovreté pery do chabého úsmevu, či skôr grimasy. „Ach, aby som nezabudla!“ Vytiahnem z kabelky papier, preložený na polovicu. „Toto mi, prosím, podpíšte.“

Vezme si ho. „Čo je to?“

„Tlačivo z úradu pre dohľad. Zapišete doň dátum, kedy som začala s liečbou, a podpíšete sa. Musím začať najneskôr budúci týždeň. Týmto dám najavo, že som prijala trest.“

Doktor Alexander vezme pero zo stolíka. Napraví si okuliare na nose a prečíta si dokument, potom naň napíše dnešný dátum a podpíše sa.

„Nech sa páči,“ vráti mi ho s úsmevom. „Mrzí ma, že naše stretnutia považujete za trest. Vynasnažím sa, aby ste ich tak nevnímali.“

„Och... Nechcela som...“

Mávne rukou. „To nič. Chápem to. Asi by som sa cítil rovnako, keby ma do toho niekto nútil a neprišiel by som dobrovoľne.“

„Som rada, že to vravíte. No naozaj som nemala v úmysle použiť to slovo.“

„To je v poriadku. Poďme ďalej.“

„Dobre.“

Dlho na seba hľadíme, ticho rozhodne nie je príjemné.

„Takže... je to zvláštne, však?“ ozvem sa prvá. „Terapeutka na terapii.“

„Vôbec nie. Zastávam názor, že všetci terapeuti by mali chodiť na terapiu, aspoň občas. Tak ako raz za rok absolvujeme bežnú preventívnu prehliadku, mali by sme absolvovať aj tú psychickú.“ Poklepe si po hlave. „Ako sa máte?“

Opäť sa silene a nervózne usmejem. „Dobre. A vy?“

„Veľmi dobre, vďaka. Máte nejaké plány na víkend?“

Potlačím povzdych. Takže nezáväzná konverzácia. Snaží sa ma upokojiť, kým prejdeme k veci.

„Nemám,“ odvetím. „Momentálne je pre mňa ťažké...“
Robiť čokoľvek po tom, čo sa stalo. Plánovať život bez manžela. Vstať z postele pred poludním. „... niečo plánovať,“ dokončím.

„Chápem.“ Kútikom oka vidím, ako sa posunie, potom zmení prístup. „Nuž tak prejdem rovno k veci. Ako sa máte po tragédii, ktorú ste prežili pred siedmimi mesiacmi?“

Po mojej tragédii. Akoby bol môj život Shakespearova hra, a nie katastrofa.

V hlave mi hučí. Stále sa snažím zmieriť s jednoduchým faktom, že sa každé ráno budím sama. Prechod doktora Alexandra rovno k podstate je prirýchly, je to na mňa priveľa. Musím sa ubezpečiť, že udržím hlavu nad hladinou, než začnem plávať.

Nasucho prehltmem. „Mohli by sme sa na začiatok rozprávať o niečom inom ako o mojom manželovi?“

Jednoduchá prosba. Jednoduché želanie, ktoré možno rešpektovať. Keby ma o to požiadal môj pacient, prikývnem a idem ďalej. A presne to urobí aj doktor Alexander.

„Iste. Nuž tak čo ste dnes robili? Môžete mi to opísať?“ spýta sa nežným, láskavým tónom. Lezie mi to na nervy a pohľadom opäť zablúdím k hodinám. Päť minút po pol siedmej.

Ešte päťdesiatpäť minút.

„Ako vyzerá deň v živote doktorky Meredith McCallovej?“

„No, šla som na prechádzku,“ odvetím váhavo, „na dlhú prechádzku. V poslednom čase sa prechádzam takmer každý deň.“

„A aké to bolo? Išli ste na nejaké zaujímavé miesto?“

„Do parku. A zastavila som sa na káve.“ Zarazím sa a zvyšok nedopoviem – že som už druhý deň po sebe zazrela Gabriela Wrighta a hodinu ho sledovala. Možno aj dlhšie. Dosť dlho na to, aby som takmer neprišla včas na toto sedenie. „Potom som nakupovala,“ zaklamem.

„Aha? Potraviny alebo...?“ Doktor Alexander so záujmom nakloní hlavu.

„Len som si obzerala výklady, teda väčšinou.“ Ďalší silený úsmev. Chveje sa mi noha, a tak si položím ruku na koleno, aby som to zastavila.

Doktor Alexander drží v ruke pero, na kolenách má zápisník. Zatiaľ si doň nič nezapísal, na rozdiel odo mňa na sedeniach. Ja píšem veľa.

Nezapisuje si, lebo vie, že klamem?

Možno nie je dobrý nápad klamať. Možno rovnako ako ja takmer na sto percent spozná, keď niekto nehovorí pravdu. A klamstvo je polovica toho, čo ma do tejto kaše dostalo, však?

Narastá vo mne napätie, až vyhrknem: „Je to, čo tu poviem, dôverné? Pravdaže, viem o lekárskom tajomstve. No keďže mi tieto sedenia nariadila lekárska komisia, musíte im hlásiť aj podrobnosti?“

Na výsluchu som podpísala hromadu formulárov bez toho, aby som si ich prečítala. Možno som prišla o právo na súkromie – tak ako o mnoho iných vecí, o ktoré som prišla tvojou vinou. Možno ten zápisník na jeho kolenách nebude obsahovať poznámky o našom sedení, ale informácie, ktoré má nahlásiť. Možno...

„To, čo zaznie v tejto miestnosti, je dôverné,“ vtrhne mi do myšlienok. „Musím síce lekárskej komisii nahlásiť, ak neprídete na sedenie, ale na to, čo mi tu poviete, sa vzťahuje lekárske tajomstvo, tak ako pri každom klientovi.“